

VERKLARING

Over de

Eerste Algemene Zendbrief van de Apostel Petrus

Door

Dominicus Goltzius

1 PETRUS 2 VERS 10

Gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt, die eertijds niet ontfermt en waart, maar nu ontfermt zijt geworden.

Het heeft zijn bijzondere nuttigheid, dat de mens zijn voorgaande ellendige staat opnieuw overdenkt, waarin hij geweest is voor zijn bekering; zoals *Paulus de Efeziërs* tot die gedachten oproept. Ef.2:11/12. *Gedenkt, dat gij eertijds Heidenen waart en in die tijd zonder Christus, vervreemd, ect.* Want deze nuttigheid kan men onder andere daarin vernemen, *ten aanzien van andere*, om tot medelijden bewogen te worden over hen die nog in dezelfde ellendige en rampzalige staat zijn waar in wij zelf geweest zijn. Zoals iemand die uit een ellendige slavernij verlost is, temeer ter harte neemt de staat van hen, die nog in dezelfde slavernij zijn. Dit leerde Christus aan Petrus. Luc.22:32. Vergeleken met vers 31. *Als gij eens zult bekeerd zijn, zo verstrekt uwe broederen*; als of hij zeggen wilde: Als gij tot bekering na uw val zult gekomen zijn, zo gedenkt in welke gevaarlijke staat gij geweest zijt, toen de Duivel u begeerde te ziften, en daarom ontfermt u dan over uw *broederen*, tot hun *versterking*: zie ook Tit.2:32/3. *Dat ze niemand lasteren*, ect. *Want wij waren eertijds onwijs*, ect. Daar wilde de Apostel dit zeggen: wij waren met elkaar voor onze bekering net zo zondig als zij en dienden de lusten als eenieder van hen, laat ons daarom barmhartigheid en medelijden met hen hebben.

Ten aanzien van onszelf, zal deze gedachte alle hovaardij uit onze harten uitwerpen en ons nederig maken. Geestelijke hovaardij bekruipt ons makkelijk, voornamelijk als wij enige genade in ons bevinden, maar als wij terugzien op onze vorige staat dan zullen wij nederig worden. Dit is te zien in Ezech.16. Waar de Heere in het begin van dat hoofdstuk de Joden hun ellendige staat laat overdenken, vers 3-5. *Uwe handelingen en uw geboorten zijn uit het land der Kanaänieten: uw vader was een Amoriet, ene uw moeder een Hethietische*, ect. Maar in het laatste vers toont hij daar waartoe zij dat gedenken zouden, vers 63. *Opdat gij het gedachtig zijt en u schaamt*, ect. Dit wordt anders uitgedrukt in Ezech.20:43. *Gij zult gedenken aan uw wegen en aan al uwe handelingen, waar mee gij u verontreinigd hebt, en gij zult van u zelven een walging hebben*, ect.

Ten aanzien van God, zo zal dit ons opwekken, niet alleen tot erkenning van *Zijn goedheid over ons*, maar ook de rijkdom van Gods *genade aan ons* te vergroten en te verhogen. Een mens die een lange tijd in een gevaarlijke krankheid gelegen heeft en gezond geworden zijnde weet niet genoegzaam te spreken over de grote weldaad die hij ontvangen heeft. Zo is het en moet het zijn met een grote zondaar en zondares, die tot bekering gebracht zijnde niet genoegzaam kan uitspreken, welke genade God aan zijn ziel gedaan heeft, als hij weet hoe hij tevoren een slaaf van de Duivels was: ziet dat in Paulus. 1 Tim.1:3. Als hij daar de vrije genade Gods aan hem vergroten wil, hoe beschrijft hij zijn voorgaande staat: *Ik die tevoren een Gods lasteraar was, en een vervolger en een verdrukker: maar mij is barmhartigheid geschied, de genade van onze Heeren is zeer overvloedig geweest*. En zo voorts, vers 14/15/16./

Dit oogmerk vernemen wij ook dat onze Apostel Petrus heeft in de tegenwoordige tekst. Vergeleken zijnde met het voorgaande vers, want daar had hij zijn gelovigen aan wie hij schrijft, opgewekt om Gods deugden te verkondigen, dat is, God groot te makten en te verheerlijken over Zijn gedane weldaden; maar op dat hij hen te meer daar toe mocht opwekken, zo wil hij dat zij hun voorgaande ellendige staat overdenken, waarin zij gesteld waren, voor dat God hen krachtig *riep*; noemende die niet alleen *duisternis*, zoals ook in het voorgaande vers staat, maar hij toont hen dat ze voorheen als *geen volk* zijn geweest, zonder *ontferming* en *barmhartigheid*; maar nu in een veel heerlijker staat. Dit drukt hij zo uit in het 10^e vers: *Gij die eertijds geen volk waart*, ect.

In het voorgaande vers heeft de Apostel ons een tegenstelling tussen de *staat*

van deze zijn *gelovigen* en den *staat* van de *goddeloze* getoond. Hier geeft hij een andere tegenstelling of onderscheid tussen hun *tegenwoordige* en *verleden staat*. En dat door een tweërlei uitdrukking of spreekwijze. Beide daartoe strekkende, om hun tegenwoordige staat beter te kennen en hen op te wekken om God nog meer te verheerlijken.

De eerste spreekwijze, die onze Apostel hier gebruikt is: *Gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt*. De Apostel spreekt hier om dit goed voor te stellen met de woorden, die de Heilige Geest hem geleerd heeft, en eerder voortgebracht door de mond van een der Heilige Profeten onder het oude volk van God, namelijk door Hosea, Hos.1:10. Waar in het midden van dat vers dit gevonden wordt: *En het zal geschieden, dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn, gijlieden zijt mijn volk niet, dat tot hen zal gezegd worden, gij zijt kinderen van de levende God*. En wederom in Hos.2:22. *Ik zal mij ontfermen over Lo-Ruchama: en Ik zal zeggen tot Lo-Ammi; gij zijt mijn volk: en dat zal zeggen, O mijn God*. De Apostel Paulus wijst ook in Rom.9:25 die plaats uit Hosea aldus aan: *Gelijk hij ook in Hosea zegt: Ik zal hetgeen mijn volk niet en was, mijn volk noemen, en die niet bemint en was, mijn beminde*. En vers 26. *En het zal zijn, in de plaats, waartoe hen gezegd was, gijlieden en zijt mijn volk niet, daar zullen zij kinderen van de levende God genoemd worden*. Het is geloofbaar, ja zeker, dat onze Apostel op die Schriftplaats ook gezien heeft, hoewel hij die in zijn voorreden zo uitdrukkelijk niet noemt als Paulus in die plaats; doch of hij datzelfde doel heeft als de Profeet, mag nader onderzocht worden.

Voordat dat wij tot behandeling van de woorden zelf overgaan, mogen wij billijk denken en vooraf vragen, van wie, en in die plaatsen, en in deze plaats in de Petrusbrief gesproken wordt: of van de Joden of van de Heidenen? Hierover is een verschillende mening.

Sommige menen dat hetgeen de Apostel in het voorgaande vers uit Exod.19 aangehaald had, eerst op de *Joden* zag, in de letterlijke zin, voor zo ver zij Gods kerk waren; doch ook daarna op de *Heidenen*, in een geestelijke zin om dat ze ook tot Gods kerk zijn toegebracht; dat zeg ik, dat die woorden van de Profeet eerst wel, en dat in de letterlijke zin zouden passen op de *Joden*, maar in een geestelijke zin op de *Heidenen*. Doch voor dit gevoelen vinden wij weinig grond. Anderen willen, dat in die plaats alleen het oog zou geslagen worden op de *Joden*, om dat uitdrukkelijk in vers 10 gesproken wordt van de kinderen Israëls; en na dat gezegd

was: *tot hen zal gezegd worden, gij zijt Kinderen van de levende God*, zo volgt daarop terstond in vers 11. De kinderen van Juda en de kinderen van Israël zullen tezamen vergaderd worden, ect. Andere wederom zeggen, dat daar van de roeping en bekering van Heidenen gesproken wordt om dat Paulus die plaats in Rom.9:25. met dat doel bijbrengt. Wat ons nu betreft, om ons gevoelen hierover te uiten, zo vinden wij geen reden, waarom wij dit spreken van Petrus niet van allebei zouden verstaan, van Joden en Heidenen, zoals uit de verdere verklaring zal verstaan worden; en dat te meer, om dat wij vooraf al in het begin van de verklaring van deze Brief gezegd hebben, dat de Apostel voornamelijk wel aan en Joden schrijft, maar ook enigszins aan de Heidenen, waaronder de Joden verstrooid waren. Hier komt nog bij, Dat door sommigen ongemerkt wordt, dat de Apostel hier niet zegt, zoals hij anders gewoon is te doen als hij een getuigenis uit het Oude Testament aan haalt met een bijzonder doel, *daar is geschreven*, of *in de Schrift is vervat*, of iets dergelijks, maar rechtstreeks, zonder zo'n voorreden, ontleende de woorden van de Heilige Geest van die brengende tot zijn doel.

Laten wij dan tot de woorden zelf komen en daarin opmerken:

1. Van wie hij spreekt.
2. Wat hij spreekt en getuigd.

1. Van wie de Apostel spreekt: *gij die*. Hierdoor verstaat hij dezelfde als die hij in voorgaande ver zo heerlijk beschreven had: *Gij zij een uitverkoren geslacht*, ect. Vervolgens, dat volk aan wie hij schrijft, Eerst Joden, en daarna kan het ook gebracht worden tot de Heidenen, die Gods volk zijn geworden en bijzondere ontferming verkregen hadden, zoals de woorden meebrengen en de uitkomst geleerd heeft.

2. Wat spreekt en getuigt hij: Twee dingen:

- 2.a. Dat ze *eertijds geen volk* waren,
- 2.b. Dat ze *nu Gods volk* waren.

2.a. *Eertijds* waren ze *geen volk*. Het grondwoord vinden wij ook vertaald door: eens, eenmaal, ooit, te eniger tijd, tevoren, voortijds, en zoals hier en op andere plaatsen, eertijds; al die woorden kunnen hier wel plaats hebben, Het geeft een verleden tijd te verstaan, zoals in 1 Pet.3:5. *Alzo versierden zich eertijds ook de Heilige vrouwen*: ziet ook Matth.11:21. En door dit woordje wordt doorgaans en

zeer goed, uitgedrukt de staat waarin de mens of een volk is geweest voor bekering. Zo vinden wij het onder andere Rom.7:9. *Zonder de Wet leefde ik eertijds.* Ef.2:2. In welke, namelijk zonden en misdaden, *gij eertijds gewandeld hebt.* En vers 3. *Onder de welke,* (kinderen der ongehoorzaamheid) *ook wij alle eertijds verkeerd hebben.* Tit.3:3. *Ook wij waren eertijds onwijs.* En op verschillende andere plaatsen meer. Zo verstaat Petrus dan ook hier: Een tijd, die al eerder geweest is, voordat ze uit de duisternis geroepen werden tot het wonderbaar licht. Maar hoe was het toen met hen?

Zij waren *geen volk.* Volk zegt een menigte van mensen die in een Land of stad samengebracht of vergaderd worden, om door dezelve wetten geregeerd te worden daar onder te leven. Als nu de Apostel hier getuigt van deze, dat ze *geen volk* waren, zo moet dat zo niet in het (al)gemeen verstaan worden, als of zij geen samen vergaderde mensen waren, maar dat ze *Gods volk niet* waren, zoals de tegenstelling in dit vers vereist, en zo ook in Hos.1:10 gevonden wordt: *Gijlieden zijt mijn volk niet,* en Hos.2:22 uitgedrukt wordt door *Lo-Ammi,* dat is, *niet mijn volk.* Het is waar, er is geen *volk* onder de zon, of het is *Gods volk,* door een algemeen recht van *Schepping* en *onderhouding,* maar alle zijn ze *Gods volk niet* door het bijzonder recht van, *adopsis,* of *genadige aanneming.* Zo waren de Joden eerder *Gods volk,* Die Hij tot *Zijn volk* aannam, met uitsluiting van de *Heidenen,* die Hij liet wandelen in hun wegen. Op deze bijzondere verstaat onze Apostel het ook, als hij van deze zijn gelovige ten opzichte van hun verleden staat zegt: dat ze geen volk Gods waren, dat is, zij werden dan ook voor Zijn volk niet erkend noch aangenomen.

2.b. Daar tegenover stelt hij hun tegenwoordige staat: *Maar nu Gods volk zijt.* Het woordje *nu* geeft de tegenwoordige tijd te kennen, waarin iemand is; bijzonder de staat van *bekering,* waartoe iemand gebracht is. Zo vinden wij *eertijds* en *nu;* meermalen tegen elkaar gesteld, zoals in Ef.2:13. *Maar nu in Christus Jezus, gij die eertijds verre was, zijt nabij geworden,* en hoofst5:8. *Eertijds waart gij duisternis, maar nu zijt gij licht in de Heere.* En Philem.:11. *Die eertijds u onnut was, maar nu u en mij zeer nuttig.* Vervolgens zoals onze Apostel door het voorgaande woordje *eertijds* verstond die staat waarin zij voor hun bekering leefden, zo verstaat hij door het woordje *nu* de staat van hun bekering; Van welke staat hij getuigt dat ze daarin *Gods volk* geworden waren en voor tegenwoordig nog waren. *Gods volk* zegt van een bijzonder wijze, op welke iemands *Gods volk*

is, namelijk door *genadige aanneming*, als zoeven in de tegenstelling gezegd is. Begeert iemand deze bijzondere wijze eens nader te zien, die kan die vinden in het voorgaande vers, waar *Gods volk* beschreven is te zijn een *uitverkoren geslacht, een Koninklijk Priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk*. Nog beter: Dat volk, dat *Gods volk* niet is, is een volk, dat in *duisternis* is; maar dat *Gods volk* is, is *geroepen* en overgebracht *tot Zijn wonderbaar licht*. En is dit nog niet genoeg, zo laat ons hiertoe ontlenen de uitdrukking die bij Hosea gevonden wordt, waarin geleerd wordt dat degenen die Gods volk worden en zijn, meteen *kinderen van de levende God* zijn.

Laat ons dit nu eens overbrengen tot die personen, tot en van wie Petrus hier spreekt. Merken wij de Joden aan, aan wie hij voornamelijk schrijft, zo is het zeker, dat ze wel in oude tijden Gods volk waren, om dat Hij hen alleen tot een *volk des eigendoms* uitverkoren had *uit alle volken*; en voor zover kan dit op hen niet toegepast worden; Maar terwijl het zeker is, dat God dat Joodse volk, wat Hij eerst tot *Zijn volk* aangenomen en als *getrouwd* had, om hun geestelijke *hoererij*, dat is, *afgoderij* verlaten had, zo waren ze daardoor *niet Gods volk* geworden. Dit wordt ons aardig vertoont in het eerste hoofst. *Hosea*, hetwelk waardig is eens nader te overwegen. Daar wordt gesproken van het gehele *Israël*, dat is, zowel van de tien Stammen als van Juda, zoals het 11^e vers dat leert: *De kinderen van Juda en de kinderen van Israël zullen samen vergaderd worden*, ect. Als nu dat Koninkrijk van Israël volharde in *afgoderij*, door *Jerobeam* ingevoerd, dat overspelig was met die God, die hen in Zijn *verbond* aangenomen had, zo beliefte het God onder het zinnebeeld van het huwelijk van de profeet met een *hoer*, hen voor ogen te stellen, wat Hij tegen hen besloten had, dat te kennen gevende door de namen die de kinderen gegeven werden uit zo'n oneerlijk huwelijk voorkomende. Als de naam van het eerste kind, dat een zoon was, was *Jizreël*, waardoor het bekend werd dat hij als zaad zou strooien en zo het Koninkrijk van het huis Israëls, of der Tien Stammen doen ophouden. Vers 4. De naam van het tweede kind, zijnde een dochter was *Lo-Ruchama*; de reden hiervan was: *want Ik zal Mij niet ontfermen over het huis Israëls, maar Ik zal ze zeker wegvoeren*, vers 6. Doch zo niet over het huis van Juda, waarover God Zich de hun bepaalde tijd en plaats in Kanaän *ontfermen* zou, omdat de Messias daaruit zou voortkomen. Verg 7. De naam van het derde kind, zijnde wederom een zoon, was *Lo-Ammi*; De reden: want gijlieden zijt mijn volk niet, zo zal Ik ook de uwe niet zijn. Verg 9.

Waarmee te kennen gegeven werd, dat God Zijn volk van beide huizen, Israël en Juda, om hun ongelovigheid voor een tijd wilde uitsluiten van de weldade van Zijn Verbond waarover zij klagen in Jes.63:19. *Wij zijn geworden als die, over welke Gij u van ouds niet hebt geheerst en die naar Uw Naam niet zijn genoemd.* Niet te min belooft God hun terstond, dat hij hen weder zal aannemen en Zijn *verbonds-huwelijk* vernieuwen, wat door de verandering van de namen geleerd wordt:

a. In plaats van *Jizreël*, gezaaide of gestrooide, zouden de kinderen van Juda en de kinderen Israëls samen vergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen, en uit het land (namelijk hun ballingschap) op trekken; want de dag van *Jizreël* zal groot zijn: Wat in Jer.31:10. Zo uitgedrukt wordt: *Hij, Die Israël verstrooid heeft, zal hem weder vergaderen, en hem bewaren, als een herder zijn kudde.*

b. In plaats van *Lo-Ammi*, dat is, *niet Mijn volk*, zou zijn, *Ammi*, dat is, *Mijn volk*.

c. In plaats van *Lo-Ruchama*, *niet ontfermde*, zou zijn, *Ruchama*, dat is, *ontfermende*, Hos.1:12, en 2:22. Hetwelk daarin vers 18/19, bij wijze van een vernieuwd huwelijk aldus uitgedrukt wordt: *En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid, ect.*

Dit komt dan hierop neer, zoals wij in het begin al hebben gezegd, dat de Profeet in Gods naam bekend maakt, hoe God voor een tijd van Israël scheiden zou en hen verlaten, zoals een man zijn vrouw verlaat om overspel; wat ook geschied is, en als dat volk door *Salmaneser*, de koning van Assyrië, naar Assyrië werd weggevoerd, 2 Kon.17:6. en, als hetzelfde door *Nebukadnezar*, de koning van Babel, gevangelijk na Babel gebracht werden onder hun laatsten Koning *Zedekia*, 2 Kron.36:17/18. Of bij enig ander voorval van Gods oordelen over hen, wat voornamelijk zich vertonen zou, als Hij zijn gehele volk, niet alleen de Tien Stammen, maar ook zelfs Juda verbannen of verstoten zou, wegens hun *ongehoorzaamheid, ongelovigheid* en wreedheid aan de *Messias*, en verwerping van dezelfde Evangelie; doch nochtans zo, dat God hen op het laatst wederom aannemen, en Zich, als over *Zijn volk, wederom ontfermen*.

Ais onze Apostel hier schrijvende aan de joden, die noemt als: eertijds *geen volk* geweest te zijn, maar nu *Gods volk* waren geworden, zo mag billijk gedacht worden of de Apostel op die voorgaande dingen het oog heeft. Wat ons betreft, wij zeggen, dat Petrus hier het oog niet heeft op de verwerping van de Joden die er

heden ten dage nog zijn, waarin wij zien dat de Heere *de aarde met de ban slaat*, Mal.4:6. en de Joden alsnog verstoten worden; want die begon eerst in deze tijd, toen Petrus dit schreef en Paulus zijn brief aan de Romeinen. Maar of het op één van die voorgaande tijden kan toegepast worden laten wij over aan het oordeel van de verstandige.

Ik vat de zaak zo eenvoudig op, dat onze Apostel de Joden noemende, *eertijds geen volk* te zijn, daarmee ziet op de staat, voor dat ze noch tot het geloof in Christus bekeerd waren; maar *nu Gods volk geworden*, daarmee het oog heeft op hun tegenwoordige staat, waarin zij tot Christus waren bekeerd, en zij Hem voor de Zaligmaker hadden beleden en aangenomen, zo ook, dat ze nu mede als *levende stenen*, op Hem als de enige *grondsteen*, *gebouwd* werden tot een *geestelijk huis*.

Het was de taal van de Joden tot Christus, toen de Vader Hem tot hen gezonden had: *Wij willen niet, dat Deze over ons Koning is*. Luc.19:14. Hierdoor maakten ze zich onwaardige om *Gods volk te zijn*, voor zover zij God zelf hierdoor kwamen te verwerpen, zoals het volk *Samuël verwerpende*, God zelf verwierpen, dat Hij geen Koning over hen mocht zijn. 1 Sam.8:7. en dit staat ook vast, *Eenieder, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet*. 1 Joh.2:2. Zo lang zij dan Christus verwierpen, hadden ze ook de Vader niet, en zo waren ze *Gods volk niet*, maar nu de Zoon belijdende en die voor hun Koning aannemende, hadden ze ook de Vader en zo werden zij wederom *Gods volk*. Zo was het gelegen met deze Joden; waarin als in een voorspel kon gezien worden dat nog het ganse Israëel eens zou bekeerd en tot Christus gebracht worden, zoals de profeten daarvan voorzeggingen doen en Paulus die verborgenheid ook leert Rom.11:25 /26.

Nog nader: Eertijds waren ze *geen volk*, voor zover zij onder de Heidenen *verstrooid* zijnde, ook de heidense zeden en goddeloosheid hadden geleerd en nagevolgd in de *vleselijke begeerlijkheden*, wat niet moeilijk te vernemen is uit vers 11 en 12 en 1 Pet.4:2/3. Waarom in het voorgaande vers wel terecht hun ook *duisternis* toegeschreven werd, waaruit ze getrokken zijn. En waarlijk zo'n volk wat zich gelijkvormig maakt aan het goddeloze leven van de heidenen, mag terecht genoemd worden *niet Gods volk*, zoals de Heidenen zelf beschreven worden, *zonder God in de wereld, en vreemdelingen van de verbonden der belofte te zijn*. Ef.2:12. Daar en tegen dan, als een volk van zo'n goddeloos leven bekeerd wordt, zo wordt het gebracht tot de gemeenschap met de levende God, en dat als een

Hemelse Vader in Christus en een *God van volkomen zaligheid*; Vervolgens mag zo'n volk, na de bekering en geloof in Christus, terecht genoemd worden, *Gods volk* te worden. En zo was het met deze Joden; gij, die eertijds geen volk en waart, maar nu Gods volk zijt geworden.

Dit ons spreken wordt nog meer versterkt als wij terugzien op 1 Pet.1:14. Waar de Apostel deze Joden begeerlijkheden toeschrijft, verstaat boze begeerlijkheden waaraan zij *tevoren* vast waren in hun *onwetendheid*., eer dat zij tot Christus bekeerd waren en van God uit die staat *geroepen*; Die begeerlijkheden waren niet anders, dan de heidense begeerlijkheden. 1. Pet.4:3. En voor zover waren zij met die heidenen *zonder God* en zo *niet Gods volk*, maar daaruit overgebracht zijnde in de staat van de genade, waren zij *Gods volk* geworden.

Tegen dit ons spreken strijdt niet dat zij *verstrooit* waren, zoals uit vers 1 gehoord is, en zij daar *verstrooide vreemdelingen* genoemd worden; om dat het wel met elkaar bestaan kan, *Gods volk* te zijn en evenwel *verstrooit* te wezen. Zoals dat beide uit het Oude en Nieuwe Testament genoegzaam blijkt: ziet slechts Hand.8:1.

Maar merken wij de *Heidenen* aan, op hen kan dit met minder moeite gepast worden (Hoewel dit Petrus doel niet is) want, dan is duidelijk uit het boven gezegde, dat zij *Gods volk* niet waren, zoals ze uitdrukkelijk *geen volk* genoemd worden. Deut.32:21. en Rom.10:19. Om dat God hen liet wandelen na het goeddunken hunner harte, zonder naar hen te zien door de middelen van de genade en van de zaligheid hun te schenken. Zij waren waarlijk dat *volk*, dat in *duisternis* zat en in *een land van de schaduw des doods*. In die staat heeft god hen gelaten tot die tijd toe dat de Joden verworpen, en zij, de heidenen aangenomen werden; Waarvan het begin te zien is in Hand.13:46. Paulus spreekt ervan in een aardige gelijkenis. Rom.11:17—24. Zij dan, die *tevoren Gods volk* niet waren, zijn *nu Gods volk* geworden. De Heidenen zijn tot het verbondsvolk van God aangenomen, en Hij heeft hen erkend voor Zijn kinderen, zoals het nog heden ten dage is, waarin de vervulling van zoveel heerlijke voorzeggingen, aangaande de roeping van de Heidenen, duidelijke gezien wordt.

In elk geval waartoe wij dit ook brengen, het zij tot de Joden, zoals wij hier ter plaatse met Petrus moeten doen, het zij tot de Heidenen, zoals wij uit de ervaring en hedendaagse bevinding kunnen doen, het toont ons:

Dat het wat *groots en heerlijks is, Gods volk te zijn door een krachtige roeping*.

Zo brengt onze Apostel dit hier bij elkaar: *Gij, die eertijds*, voor uw roeping en bekering, *geen volk waart*, maar nu, door uw bekering tot het geloof in Christus, *Gods volk zijt*. Het wordt, Rom.9:4 onder de voorrechten van de *Israëlieten* gesteld, dat hun was de *aanneming tot kinderen*; zijnde die weldaad, waar door dat volk aangenomen was boven andere volken, tot een volk Gods. Exod.4:22. en Deut.4:7. Maar als dat voor de Joden wat groots was, in dat opzicht *Gods volk te zijn*, zo is het niet minder heerlijk, door een *waarachtige bekering* en *krachtdadige roeping*, Gods volk te wezen.

Tot verdere bevestiging:

In de *eerste plaats*, mogen wij hierbij brengen; Dat,

Aan de ene kant, God zelf dit als wat groots belooft, zoals ons dit dikwijls voorkomt: onder anderen, Jer.7:23. *Hoort na Mijn stem, zo zal Ik u tot een God zijn, en gij zult Mij tot een volk zijn*. Daarvan is het ook, Ps.50:7. *Ik God ben uw God*. En op andere plaatsen.

Aan de andere kant, Dat het volk dit als wat groots en heerlijks aanmerkt, wanneer ons dit soms voorkomt: Gedenkt, *wij zijn Uw volk*. Doch voornamelijk.

In de tweede plaats, kunnen wij andere gronden hiervan tonen: zoals:

2.1. Om dat dit ontstaat en voortkomt uit kracht van het *genadeverbond*, dat God met de Zijnen in Zijnen Zoon, als Middelaar van dat Verbond heeft opgericht. Nu, wat is de inhoud daarvan? Dit leert God zelf, Jer.31:33. *Dit is het verbond, dat Ik na die dagen met de huize Israëls maken zal, spreekt de Heere, ... Ik zal hen tot een God zijn en zij zullen My tot een volk zijn*. Desgelijks Jer.32:38 vergeleken met vers 40, verhaald door Paulus, 2 Cor.6:16. Zoals het nu een grote zaak is geweest, dat God naar de grootheid Zijner goedertierenheid, zo'n verbond heeft willen oprichten met de men (want die buiten dat Verbond zijn, die zijn buiten de zaligheid) zo kan dat ook niet anders, dan een grote zaak zijn, wat in dat Verbond beloofd wordt; Hetwelk is: *Ik zal uw God zijn, en gij zult Mijn volk zijn*.

2.2. Om dat men dan tevoren is het volk van de Duivel. Voor dat iemand krachtdadig van God geroepen en bekeerd wordt, is hij een *kind van de Duivel*. Hand.13:10. *Uit de vader de Duivel*. Joh.8:44. Een *kind der ongehoorzaamheid, waarin de Duivel werkt*. Ef.2:2. Wij allen waren wel eens heerlijk in Adam geschapen en blonken met het beeld van onze Schepper, maar door de zonde hebben wij dat verloren, en in plaats daarvan het beeld van de Duivel ontvangen, een duidelijk bewijs dat wij Zijn volk waren geworden. Zo lang nu de mens niet

herschappen, wedergeboren en bekeerd wordt, blijft zij nog in die staat en onder dat volk; wat in een zeer ellendige en rampzalige staat is. Vervolgens, wanneer iemand uit die staat overgebracht wordt onder *Gods volk*, zo kan dat niet anders dan wat groots en uitnemendst zijn. Hij gaat over uit de *duisternis* tot het *licht*, uit de *verdoemenis* tot *gelukzaligheid*, en uit de *hel* naar de *Hemel*.

2.3 Om dat *Gods volk* te wezen, allerlei heil en zegen met zich brengt. Wij vinden dat David wel tweemaal *gelukzaligheid* uitroept over zo'n volk: zoals in Ps.33:12. *Welgelukzalig is het volk, wiens God de Heere is*. En desgelijks in Ps. 144:15. Allerlei *gelukzaligheid* is hierin opgesloten: Tijdelijke, zoals in die laatste plaats, Ps.144 uitwijst, waar de Psalmist, vers 12/13/14. De tijdelijke zegen over kinderen, winkels, beesten en straten, beschreven en gewenst hebbende, dat met vers 15 aldus besluit: *Welgelukzalig is het volk, die het also gaat: welgelukzalig is het volk, wiens God de Heere is*; te bennen gevende, dat ook de tijdelijke *gelukzaligheid* daarin begrepen is. *Geestelijke en eeuwige gelukzaligheid* is daar ook mee vergezelschap; wat David in die eerste plaats in Ps.33:12. leert; want gezegd hebbende, *welgelukzalig is het volk, wiens God de Heere is*, zo voegt terstond daarbij: *het volk, dat Hij Zich ten erve verkoren heeft*; lerende zo, dat dat *Gods volk* is, dat meteen *Zijn erfdeel* is, of dat Hij gemaakt heeft tot *Zijn erfgenamen*, en alzo eerst tot *Zijn kinderen*. En dit kan ook niet anders zijn: want als God iemand door krachtige roeping en bekering tot *Zijn volk* maakt, dan is dat niet alleen een bewijs dat God hem verkoren heeft, maar ook, dan wordt God zijn Vader en hij *Gods kind*, niet op een algemene manier door recht van *schepping*, want dat is hij tevoren al. maar op die bijzondere wijze door *herscheping* en *wedergeboorte*, en alzo door genadige *aanneming*. Ziet hier van wat gezegd wordt, Hos.1:10. *Het zal geschieden, dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn, Gijlieden zijt Mijn volk niet, tot hen gezegd zal worden, gij zijt kinderen van de levende God*. Waar wij zien, dat *kinderen Gods* te zijn, gesteld wordt tegen, *Gods volk niet te wezen*; Daarom, als iemand *Gods volk* wordt, dan wordt hij ook een *kind Gods*. Ziet dit van Paulus aldus bevestigt, 2 Cor.6:18. *Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere de Almachtige*. En zo is het, dat zij, die *Gods volk* zijn, naar *Gods naam* genoemd worden; of, dat *Gods naam* over hen genoemd wordt, zoals ons deze spreekwijze in de Heilige Schrift voorkomen.

2.4. Noch in het bijzonder: Die *Gods volk* is, die heeft alles voor zich, dat is

zich ten goede, wat in God is, en alles wat onder God staat. Hetgeen in God is, dat zijn Zijne deugden en volmaaktheden of eigenschappen, die Hij ten beste van Zijn volk in het werk zal stellen. Zijn *almacht*, om hen te *kunnen* helpen; Zijn *goedertierenheid*, om hen te *willen* helpen als ze in nood en verlegenheid zijn; Zijn *rechtvaardigheid*, om die te oefenen over hun onderdrukkers; Zijn *wijsheid*, om middelen tot hun troost in hun nood uit te vinden en met raad te ondersteunen; Zijn *barmhartigheid*, om hen hun zonden te vergeven; Zijn *genade*, om hen zalig te maken. Past hier Gods eigen Woord op uit 2 Cor.7:13/14. *Wat onder God staat*, zijn alle schepselen in de Hemel, op de aarde en onder de aarde; Die boos zijnde of kwaad, niets tegen dit volk van God zullen vermogen, zelfs de Duivel uit de hel niet; volgens Rom.8:38/39. en *goed* zijnde zullen ze Gods volk beschermen en alle dienst doen; als de Engelen, levende en levenloze schepselen, zoals wij daarvan verschillende voorbeelden in Gods woord hebben: want, *Zo God voor Zijn volk is, wie zal tegen hen zijn?* Rom.8.31.

Als wij nu deze weinige dingen eens bij elkaar nemen, dan zullen wij niet twijfelen of het is wat groots en uitnemendst, *Gods volk te zijn*, door bekering en krachtige roeping, daar men tevoren *Gods volk* niet was.

Toe-eigening.

T.1. *Onderwijzing.*

Dit toont ons wat een groot geluk ons is toebedeeld, dat wij, *Heidenen* zijnde, niet alleen door *uitwendige roeping*, tot de gemeenschap van God en Christus, en zo tot het *volk Gods* gebracht zijn, ja *Gods volk* zijn geworden, maar ook, als wij ons bij die *uitwendige roeping* ons verzekeren kunnen van een *inwendige* en *krachtdadige roeping*, waardoor ons hart veranderd is, en wij tot kinderen Gods, zonen en dochteren zijn aangenomen. Het is waarlijk voor ons een groot geluk geweest, dat de Joden het ongeluk gehad hebben, om Christus en Zijn Evangelie te verstoten; want zoals zij daar door, te voren Gods volk zijnde, nu als niet Gods volk zijn geworden, zo is het in het tegendeel, dat wij Heidenen, te voren Gods volk niet zijnde, daar door Gods volk zijn geword; Zo dat in die zin wel op ons mag en moet toegepast worden, wat Petrus hier (hoewel met een ander doel) zegt: *Gij die eertijds, geen volk waart, maar nu Gods volk zijt.* Eertijds wandelden wij op onze *wegen*. Hand.14. En werden gevonden op *de wegen en in de heggen*, doch wij zijn geroepen om in te komen en zo Gods *huis vol* te maken. Luc.14:23. Vergeleken

met Ps.87:3/4/45/6.

Maar zoals zij niet allen Israël waren, die uit Israël waren, Rom.9:6. dat is, niet alle oprechte kinderen Gods waren, die tot zijn uiterlijk verbondsvolk waren aangenomen, en die daarom die uiterlijke voorrechten weinig baat deden: Zo moeten wij ook gedenken, hoewel wij Heidenen, nu *Gods volk* zijn geworden, voor zover wij tot Zijn kerk gebracht zijn, dat het ons nochtans weinig nut doen zal, indien wij niet verzekerd worden, dat wij waarlijk Gods kinderen zijn door wedergeboorte en inwendige roeping. Die dan dit in zich bevindt, die heeft waarlijk het grootste geluk dat hij van de hemel hebben kan. Zo iemand is niet alleen *onder het volk Gods*, maar hij is ook het *volk Gods*, dat volk, dat Gods Zich tot Zijn *erfdeel* en *eigendom* verkoren heeft. Als het wat groots is geweest voor Sem, Abram, Izaäk, Jacob, David, ect. Dat God in bijzonder Zich heeft laten noemen, de God Sems, de God Abrahams, ect. Zo is het niet minder groot als een wedergeboren ziel kan zeggen: Ik ben uwe. Ps.119:94. Of, *ik ben des Heeren, en zich noemen met den name Jacobs*; ja *met zijn hand schrijven, ik ben des Heeren, en zich noemen met den naam Israëls*. Volgens Jes.44:5. Dat hij zeggen kan, *Gods is mijn Vader, en ik ben Zijn kind*, Zijn zoon of dochter; want *Ziet, hoe groten liefde is dat*. 1 Joh.3:1.

T.2. Vermaning.

Laten dan diegene die deze grote zaak is toegekomen, dit ten opzichte van God dankbaar erkennen. Dit is immers Petrus doel in onze tekst, vergeleken met het voorgaande vers. Hij wil dat men Gods deugden *verkondigen* zal; En waarom toch? Om dat Hij ons *geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht*; Wie dan nog zaten in *duisternis*, die waren *eertijds Gods volk niet*; Die nu tot Zijn licht gebracht waren, die waren *Gods volk* geworden. Is ons dan ook deze weldaad geworden zoals die waarlijk is, en zijn wij tot Gods Verbondsvolk aangenomen, waar wij tevoren *vreemdelingen* waren van de *verbonden der belofte*. Ef.2:12. Tevoren *geen volk*, maar nu *Zijn volk*, ja Zijn kinderen geworden; Hoe kan het anders, dan ons opnieuw aanzetten, om Gods deugden te verkondigen en Hem daardoor te loven; Zoals dat is in Ps.117. *Looft de Heere alle Heidenen: prijst hem alle natiën: Want Zijne goedertierenheid is geweldig over ons, en de waarheid des Heeren is in der eeuwigheid*. Vergelijk Rom.15:11.

Tot dat einde is het goed dat wij soms die staat waarin wij tevoren geweest

zijn, niet Gods volk zijnde, overdenken en ons te doen herinneren, tot dat einde dat wij ons temeer mochten vernedert vinden en Gods genade verhogen, zoals wij dat in onze inleiding aangeroerd hebben. Van ene Agathocles wordt verhaald dat hij van een Pottenbakkers zoon een nederige positie opgeklimmen was, om Koning te wezen in Sicilië. Hoewel hij dan volgens zijn koninklijke waardigheid alle dagen opgedist moeste worden in gouden schotels, zo wilde hij nochtans dat ook zijn tafel bediend werd met aarde vaten, omdat zei hij, ik mag gedenken wat ik ben geweest, namelijk en Pottenbakkers zoon. Zo behoort het met ons te zijn, zo ten opzichte van ons Heidenen in het gemeen, als ten opzichte van iedere bekeerde in het bijzonder; om te gedenken wat hij tevoren geweest is, namelijk een arm, ellendig schepsel, een dienstknecht der zonde en een slaaf van de Duivel; maar nu *Gods volk* en kind geworden; opdat hij zichzelf altoos *vernederen* en God *verhogen* mag.

Doch dat is nog niet genoeg, maar wij moeten hier voornamelijk vermaand worden om ook dit opzicht *waardiglijk der roeping te wandelen, met welken wij geroepen zijn*. Dat is, waren wij eertijds geen volk Gods, maar zijn wij nu *Gods volk* geworden, laten wij dat betonen, door niet als eertijds te wandelen, maar zoals nu onze staat meebrengt. Niet als een *volk der duisternis*, maar als een *volk des lichts*, zie het voorgaande vers; niet als een *volk des Duivels*, maar als een *volk Gods*; en dat als Gods *verbondsvolk*, dat Gods *wet in het binnenste* heeft *geschreven* en Hem kent Jer.31:35/54. Dat God *vreest alle de dagen*. Jer.32:39/40. Dat naar Zijn *slem hoort*, Jer.7:23. Dat Hem *gewillig dient in heilige sieraad*. Ps.110:3. Dat *ijverig is in goede werken*. Tit.2:14. Dat zich als *gehoorzame kinderen* tegenover God hun *Vader*, gedraagt 1 Pet.1:14. En met één woord, als een volk, dat gedurig voor het aangezicht van *zijn God* wandelt. Daar zullen wij ons dan op kunnen verzekeren van de *gelukzaligheid*, die *Gods volk* toegezegd wordt. Ps.33:12.en 144:15.

De tweede spreekwijze die de Apostel gebruikt, om het onderscheid tussen hun verleden en tegenwoordige staat aan te wijzen is: Die eertijds niet ontfermt en waart, maar nu ontfermt zijt geworden. In de voorgaande manier van spreken heeft de Apostel het oog gehad, op Lo-Ammi en Ammi. Hos.1:9/12. Dat is, *niet mijn volk*, en *mijn volk*, in deze heeft hij oog op *Lo-Ruchama* en *Ruchama*, vers 8/12 dat is, *niet ontfermt* en *ontfermt*.

Dit laatste zal makkelijk te verstaan zijn uit het eerste. Om iets hiervan te zeggen, zo moeten wij vooraf weten dat hier van *Gods ontferming* gesproken wordt, dat is, van zulk een *ontferming*, die *in God* is en van *God* komt En zo is het dat wij hier verstaan *Gods barmhartigheid*, zoals het Griekse grondwoord aangeeft, *barmhartig* zijn, *barmhartigheid* doen en *zich ontfermen*, of met *barmhartigheid* verkrijgen en *ontfermd worden*, vertaalt Doch altijd met barmhartigheid. *Gods barmhartigheid* en *ontferming* is *die soort van Zijn goedheid, waar door Hij ter harte neemt de ellende van Zijn schepselen, genegen is om hen te helpen en met de daad hen ook helpt*. Uit welke beschrijving te zien is dat God gezegd Dat van God gezegd wordt *Zich* over iemand *te ontfermen*, bij gelijkenis van mensen, bij wie eigenlijk deze genegenheid gevonden wordt. Dat God nu zo is, leert Gods Woord: Zie Exod.20:6. en 34:6. Ps.103:6. Luc.1:50. En 6:36. En andere te plaatsen. Deze ontferming Gods of barmhartigheid kan tweeledig aangemerkt worden:

Algemeen, voor zover die geoefend wordt over alle schepselen en werken Gods; waarvan David spreekt, Ps.145:9. en uitroept, Ps.36:8 *Hoe groot is Uwe goedertierenheid, O God!*

Bijzonder, die gaat alleen over de uitverkorenen, die Hij roept, rechtvaardigt, heilig en namaals verheerlijken wil. Daarvan spreekt eigenlijk David, Ps.103:8. Vergeleken met vers 3/10. En Paulus, Ef.2:4/8. *God, die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad*, ect., en die heeft ook onze Apostel geroemd. 1 Pet.1:3. *God heeft naar Zijn grote barmhartigheid ons wedergeboren*. En zo opgevat zijnde openbaart zich Gods *barmhartigheid* en *ontferming* over de ellendige mens, om hem te herstellen in de Middelaar. De *eerste* is met geen zaligheid vermengt; maar de *tweede* altijd met de zaligheid samengevoegd. En van deze laatste spreekt ook hier ter plaatse Petrus, en dat wel ten opzichte van een volk, maar ten opzichte van een onderscheidde tijd. *Over de verleden tijd* zegt Hij: *Gij die eertijds niet ontfermt waart*, verstaat, voor uw bekering en roeping tot het geloof in Christus; maar aangaande de tegenwoordige tijd, zegt hij, maar nu ontfermt zijt geworden, namelijk na dat gij *wedergeboren* zijt, tot nieuwe kinderen gemaakt en tot Christus gebracht. En zo wil de Apostel zeggen, dat ze eertijds zonder ontferming Gods in een ellendige staat na de ziel zaten, maar nu uit die ellende verlost. Dat wil hij vooraf zeggen.

Doch dat is nog niet alles. Maar de Apostel geeft in het bijzonder door deze spreekwijze twee dingen te verstaan:

2.1. Eerst, de oorsprong van hun roeping en bekering.

2.2. Daarna, het werk dat God aan hen gedaan heeft.

2.1 Wat de oorsprong van hun bekering betreft, die was alleen aan Gods ontferming en loutere barmhartigheid toe te schrijven: *Want Hij ontfermt Zich die Hij wil.* Rom.9:19. *Het voornemen Gods, dat na de verkiezing is, is niet uit de werken, maar uit de roepende.* Rom.9:11. En hiervandaan worden ook de uitverkorenen vaten der barmhartigheid genoemd. Rom.9:23. En dit had Petrus in het bijzonder dan deze zijn gelovige geleerd. 1 Pet.1:3. Dit kon ook niet anders zijn; want (zoals gehoord is) waren zij *eertijds Gods volk niet*, omdat God Zich over hen niet ontfermde; waren zij dan *Gods volk* geworden, dat kon niet anders dan uit *Gods ontferming* voortkomen; Waren zij geroepen *uit de duisternis* tot Gods *wonderbaar licht*, dat was zo *door Zijn welbehagen*. Matth.11:26. Het begin, de voortgang en de voltrekking van des mensen zaligheid, is allemaal uit Gods *ontferming* en *genade*. Hierom spraken de Engelen bij de komst van Christus in het vlees terstond al van Gods welbehagen. Luc.2:14. En Paulus leert ons: *Uit genade zijt gij zalig geworden.* Ef.2:8/9. En Zo was het met deze geroepen en bekeerde Joden aan wie Petrus schrijft.

2.2. Wat betreft het werk, dat uit deze ontferming van God voortgekomen is, dat kan opgemaakt worden uit de boven gegeven beschrijving waarin wij gezegd hebben, dat *Gods ontferming* daarin gelegen was, dat Hij de ellendige mens hersteld in de Middelaar, en zo brengt van de toorn tot de genade, van rampzaligheid tot de zaligheid, en van de Duivel tot God. Dus wordt God gezegd *barmhartigheid te doen*. Luc.1:72. Zoals Hij in het opzicht van het voorgaande genoemd wordt *barmhartig*. Dit had God ook gedaan aan deze gelovigen: *Zij waren wedergeboren tot een levende hoop, tot een onverderfelijk, en onbevlekkelijke ende onverwelkelijke erfenis.* 1 Pet.1: 3/4. En *geroepen zijnde uit de duisternis tot het licht*, waren zij geworden een *Koninklijk Priesterschap*, een *heilig volk*, een *verkregen volk*. Uit het voorgaande vers; en zo was Jezus hen, nu beheert en gelovig geworden zijnde, dierbaar. 1 Pet.1:7. En dit nu was zo'n grote ontferming, waarmee zij *nu ontfermt waren geworden*. Met één woord, dit grote werk van *ontferming* had God nu aan hen gewerkt, daar zij tevoren niet ontfermt waren geworden, maar van God gelaten in de staat van toorn en ongenade.

Hieruit besluiten wij met één woord uit het voorgaande: Dat *het wat groots en uitnemendst is, wanneer een zondaar door God ontfermd wordt*. Zo houdt Petrus

dit zijn gelovigen hiervoor: *Gij die eertijds niet ontfermt waart; maar nu ontfermt zijt geworden*. Paulus desgelijks als Hij de Ontfermende God roemt. Rom.9:16, en Jac.5:11. als hij den Heere noemt, *zeer barmhartig en een Ontfermer*. God zelf geeft dat ook te verstaan in die gelijkenis van Matth.18:33. *Gelijk Ik mij over u ontfermd hebt*. De Apostel Paulus erkende dit als wat groots voor zichzelf. 1 Tim.1:13/16. Tweemaal zeggende: *Mij is barmhartigheid geschied*. En dit kan ook niet anders zijn: Want daar God na Zijn *rechtvaardigheid*, de zondaar in zijn zonde en ellende kon gelaten hebben, om in de eeuwigheid een *vat des toorns* en een brandstaak der hel te wezen; Daar heeft Hij na de rijkdom Zijner *barmhartigheid* en na de grootheid Zijner *ontferming*, hem daaruit verlost en getrokken om een vat der *barmhartigheid* en een *erfgenaam* des *hemels* te wezen. Zo moet dan volgen dat De ontferming, die God besteed aan den zondaar een grote zaak en een uitnemende weldaad is.

Toe-eigening.

Laat ons dit kennen en geloven, zoals Petrus dit van de Joden hier wilde erkent en geloofd hebben. Wij hebben reden daartoe, hetzij dat wij ons in het (al)gemeen als Heidenen beschouwen, hetzij dat wij ons in het bijzonder als bekeerde en gelovige beschouwen.

Beschouwen wij ons als *Heidenen* dan past heel goed op ons dat wij *eertijds niet ontfermt wordende*, als God ons liet wandelen in onze *eigen wegen*, *zonder Christus; verduistert in het verstand en vervreemd van het leven Gods*. Ect. Hand.15:160 Ef.2:12. en 4:18. *maar nu ontfermt zijn geworden*, als God ons tot Zijn volk heeft gemaakt en tot de gemeenschap, met Zijn Zoon heeft gebracht. Dit is echt een stof om Gods ontferming te roemen; zoals Paulus dat nadrukkelijk leert, Rom.15:9. En *de Heidenen God van wegen de barmhartigheid zouden verheerlijken*. Om dat wij door de *ongehoorzaamheid* van de Joden *barmhartigheid verkregen hebben*, daar wij ook *eertijds God ongehoorzaam* waren. Rom.11:30.

Beschouwen wij ons zelf aan, voor zover wij nu niet meer in *duisternis* zijn, maar tot het *licht* zijn overgebracht, niet meer de zonde *dienen*, maar *God*, niet meer *ongehoorzaam*, maar *gehoorzaam*, niet meer *dood in misdaden*, maar *levend gemaakt*, en zo *wedergeboren*, ect. Dan moet elkeen daarin ook Gods *ontferming* bekennen. Toen de verloren Zoon nog ver was, toen zag zijn Vader hem en liep naar hem toe met innerlijke ontferming bewogen zijnde. Luc.15:20. Zo heeft God

met onze zielen gedaan: God heeft naar ons omgezien en gelopen en niet wij naar Hem. Daarom moet dit de taal van iedere wedergeboren ziel zijn: *Door de genade Gods ben ik, dat ik ben.* 1 Cor.15:10. En wederom: *Mij is barmhartigheid geschiedt.* 1 Tim.1:13. En nog eens uit, Phil.2:27. (Hoewel in een andere zin gesproken) *God heeft Zich ook mijner ontfermt.* Zie zo moeten wij Gods genade en ontferming altijd in het werk van onze bekering en zaligheid op de troon zetten.

Hierbij moet tenslotte nog het laatste bijkomen, dat wij uit *Gods ontferming* ten opzichte van ons, ook *ontferming* leren oefenen ten opzichte van anderen, onze naasten. Wij moeten niet alleen *barmhartig zijn tegen elkaar.* Ef.4:32. en ons *eniger ontfermen, onderscheid makende.* Jud.:22. Wij moeten niet alleen *enige innerlijke bewegingen en ontfermingen* hebben. Phil.2:1. En die *aandoen.* Col.3:12. om dat God *die barmhartigheid wil*, meer dan *offerande.* Matth.9:13. en om dat de *wijsheid, die van boven is, vol is van barmhartigheid.* Jac.3:17. Maar ook voornamelijk om dat God zodanig is ten opzichte van ons. Dit wordt geleerd Luc.6:36. *Weest dan barmhartig, zoals ook uw Vader barmhartig is.* Doch voornamelijk in die gelijkenis van de Schuldheer. Matth.18:13 waar geleerd wordt: Behoorde gij ook niet over uw mededienstknecht u te ontfermen, zoals ik ook mij over u ontfermd heb. Waarin het duidelijk Gods wil is, dat wij ons daarom over anderen ontfermen zullen, om dat Hij zich over ons ontfermd heeft.

Wel aan dan, als wij geloven, dat wij van de Heere *ontfermt zijn geworden*, laten wij *ontferming* hebben met onze naasten;

En dat *ten opzichte van zijn lichaam*, en geringe staat om die door onze dadelijke hulpbewijzen te gemoed te komen; zoals dit ons aanbevolen wordt in die plaatsen waarin ons milddadigheid en medelijdzzaamheid, als een plicht voorgesteld wordt. Dat is de aard van een vroom man: Hij strooit uit, hij geeft de nooddriftigen. Ps.112:9.

En dat ten opzichte van zijn ziel, als die in gevaar is, om verloren te gaan; Want het is onze plicht, om *een zondaar van de dwaling van zijn weg te bekeren* en zo *een ziel van de dood te behouden.* Jac.5:20. God heeft Zich daarin over ons *ontfermt*, en wij dan zo wederom aan anderen. Dit kunnen wij het beste doen als wij hen met *zachtmoedigheid onderwijzen.* 2 Tim.2:25. *Door de Geest der zachtmoedigheid te recht te brengen, als hij afgedwaald is.* Gal.6:1. Hen naarstig berispen en de zonde in he niet verdragen. Levit.19:17. En inzonderheid, als wij voor hen *bidden*, zoals David wilde doen, zelfs voor zijn vijanden. Ps.35:12.

Als wij onzen God op deze wijze in zijn ontferming zoeken na te volgen, zo zal dat ons dat ons:

Aan de ene kant een bewijs en verzekering zijn dat wij van *God ontfermt zijn geworden*, zoals onze *vergeving der zonden* aan onze naasten, een bewijs is, dat God ons onze zonden vergeven heeft.

Aan de andere kant, wij zullen ons in een toekomstige barmhartigheid en ontferming Gods kunnen troosten. De hoogste ontferming zal zich betonen in de dag des oordeels. 2 Tim.1:18. Maar nu als wij zullen hebben gekweten in de barmhartigheid ten opzichte van andere, dan zullen wij in die dag barmhartigheid van God ontvangen. *Want zoals een onbarmhartig oordeel gaan zal over degene, die geen barmhartigheid zal gedaan hebben.* Jac.2:13. Zo zal het in het tegendeel waar zijn, wat Christus zegt, Matth.5:7. *Zalig zijn de barmhartige; want hun zal barmhartigheid geschieden.*

Wilt u meer lezen:

Download via onderstaande link meer informatie over de 1e Petrus
brief van Dominicus Goltzius

[https://www.depelgrim.com/mth0059-schriftmatige-
verklaring-van-1-petrus-d.-goltzius](https://www.depelgrim.com/mth0059-schriftmatige-verklaring-van-1-petrus-d.-goltzius)